

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ἔκλαιε

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Προκόπης γύρισε τώρα ἀποφασιστικά στὸν Γιάννη καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶμαι κούτσουρο, παιδί μου. Ξέρω δὲ πὼς δὲν προσβάλλουν στὰ καλά καθούμενα ἕναν ἄνθρωπο.

Μὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω κι' ἄλλοιῶς. Δὲν μπορούσα, σοῦ λέω. Τὸ ποτήρι ξεχειλίσει. Κι' ἄκου νὰ σοῦ ξηγηθῶ μὲ δυὸ λόγια: Τὸ μυστικὸ τοῦ μωροῦ σου πού ξεφυτρώνει στὴ ζωὴ, πρὶν κλείσουν ἢ ἑννέα μῆνες τὸ ξέρει αὐτός.

Κι' ἔδειξε τὸν Ἄλεξ.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Προκόπη κάνανε βαθειὰ ἐντύπωση.

Ἡ Ριρὴ κέρωσε.

— Τί ντροπὴ! Εἶμαι χαμένη! ψιθύρισε ἀχνά.

— Εἶνε ἄτιμες συκοφαντίες αὐτὰ πού λέει ὁ πατέρας σου. Θὰ τὸ δῆτε, φώναξε ὁ Ἄλεξ στὸν Γιάννη.

Γύρισε κατόπιν στὸν Προκόπη καὶ τοῦ φώναξε:

— Ποῦ εἶνε ἡ ἀποδείξεις; Ἐχεις ἀποδείξεις;

— Ναι, μπαμπᾶ, ἔχεις ἀποδείξεις; τοῦ εἶπε καὶ ὁ Γιάννης.

— Ἀποδείξεις; Ὡστε θές καὶ σὺ ἀποδείξεις; Δὲν καταλαβαίνεις πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός καταστρέφει τὴν εὐτυχία σου;

— Μὰ ὡς χτές ἀκόμα μιλοῦσες διαφορετικά, μπαμπᾶ, εἶπε ὁ Γιάννης, ἀπορῶντας.

— Τί ἤθελες νὰ κάνω, παιδί μου; Ἡξερα πὼς τὴν ἀγαπᾶς. Σὲ λυπόμουν. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ πληγώσω... Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ἀλήθεια.

— Ἀποδείξεις, μπαμπᾶ, ἀποδείξεις, εἶπε ὁ Γιάννης.

— Ναι, ναι, ἀποδείξεις, πετάχτηκε καὶ εἶπε καὶ ὁ Ἄλεξ.

Ὁ Προκόπης τοὺς κύτταξε μὲ σαρκασμὸ καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀποδείξεις ζητᾶτε; Φυσικὰ δὲν εἶδα τίποτα ὁ ἴδιος, οὔτε κάλεσα κανένα φωτογράφο νὰ φωτογραφήσῃ τ' ἀγκαλιάσματά τους. Ἡ Δερούλα μού πέταξε τίς προάλλες μιὰ καμπανιά. Καὶ τώρα δὲν εἶνε λίγη ὥρα, ἡ Δωρούλα, χωρὶς νὰ νοιώθῃ, μού τᾶπε παστρικά...

— Ἡ Δωρούλα!... εἶπαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα κατὰπληκτοί.

Ἡ κυρία Ἀσπασία εἶχε μείνει μάρμαρο.

— Κόρη τῆς κόρης μου δὲν εἶνε; μουρμούρισε. Γκάφα ἔκανε. Εἶνε κληρονομικὸ

— Ἐγινε τ' ἀνεπανόρθωτο! ψιθύρισε ἀχνά καὶ ἡ Ριρὴ.

— Ναι, συνέχισε ὁ Προκόπης. Ἀπὸ μικρὰ κι' ἀπὸ τρελλὸ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια. Ἡ Δωρούλα τοὺς εἶδε προχθὲς στὴν κρεββατοκάμαρά σου. Χτύπησε ἢ μικρούλα καὶ δὲν τῆς ἀνοιξαν.

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Προκόπης, καὶ συνέχισε:

— Κ' ὕστερα, παιδί μου, τί τὰ θές ὄλ' αὐτὰ; Ὁταν σοῦ λέω, ἐγὼ ποῦμαι πατέρας σου, πὼς ἔτσι εἶνε, ἔτσι εἶνε. Πρέπει νὰ μὲ πιστέψης.

Ὁ Γιάννης εἶχε κερῶσει.

Ὁ πόνος τοῦ ξέσχιζε τὴν καρδιά.

— Μὰ πού ζοῦσα λοιπὸν τόσον καιρὸ; φώναξε σπαρακτικά. Ποῦ τὸ εἶχα τὸ μυαλό μου, τὰ μάτια μου, τ' αὐτιά μου;

Γύρισε συγχρόνως στὴ Ριρὴ καὶ τῆς φώναξε πονεμένα:

— Ἐοὐ! Ἐοὐ τᾶκανες αὐτὰ;

Κύτταξε ὕστερα τὸν Ἄλεξ καὶ τὴν Ἀσπασία καὶ συνέχισε:

— Κι' ἐσεῖς! Εἶχατε λοιπὸν καταστρώσει ἐδῶ μέσα μιὰ φαύλη συμπαιγνία; Εἶχατε στήσει παγίδα ἐγκληματικὴ στὴν καρδιά μου πού σὰς δόθηκε μὲ τόση ἀγάπη κι' ἐμπιστοσύνη;

Ὁ Προκόπης εἶχε συγκινηθῆ ἀκούγοντας τὸν

γυιό του.

— Ναι, ναι, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Καλὰ τοὺς τὰ λές. Δὲν σ' ἀγαποῦσαν. Εἶν' ὅλοι τους ψεῦτες.

— Πὼς γελάστηκα, πὼς γελάστηκα! συνέχισε ὁ Γιάννης. Ὅλα ἦσαν ψεύτικα. Τὰ χάρδια, τὰ φιλιὰ, ἢ ἀγάπες.

— Ψεύτικα! Ψεύτικα! φώναξε κι' ὁ Προκόπης. Καὶ σὺ τοὺς πιστευες σὰν ἀθῶος πού ἦσουν. Καὶ καμάρωνες. Καὶ νόμιζες πὼς σ' ἀνεβάζανε δίνοντάς σου τὴν κόρη τους. Ἐνῶ αὐτοὶ χαμηλώνανε λίγο καὶ γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή, γιὰ νὰ σὲ κουκουλώσουν καλύτερα.

Ἡ Ἀσπασία δὲν συγκρατήθηκε περισσότερο. Συγκέντρωσε τὸ κουράγιο τῆς καὶ φώναξε:

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἐξωφρενικά. Λόγια, καὶ μόνον λόγια. Σὰς ζητήσαμε ἀποδείξεις. Ποῦ εἶνε ἡ ἀποδείξεις; Ποιὲς εἶνε; Τὰ ἀόριστα λόγια μιᾶς κυρίας ἢ τὰ κουτόλογα ἑνὸς μωροῦ πού δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται;

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν τᾶχασε. Ἐδειξε τὴ Ριρὴ πού ἔσπεκε θουβὴ καὶ χλωμὴ καὶ ἀπάντησε:

— Νὰ ἢ ἀποδείξεις! Ἡ σιωπὴ τῆς.

Ἡ Ριρὴ σωριάστηκε τώρα στὸ κάθισμά τῆς.

— Δὲν μπορῶ ν' ἀρθρωσω λέξι, τραύλισε. Ἡ ντροπὴ μούχει παραλύσει τὴ γλῶσσα. Τέτοια σκηνὴ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ μπροστὰ μου.

— Ναι, ναι, δὲν εἶνε τρόπος αὐτός, ξεφώνισε καὶ ἡ μητέρα τῆς.

— Ἀ! ἔτσι λοιπὸν; Ξέσπασε πάλι ὁ Γιάννης. Ὑπάρχει ζήτημα καλῶν τρόπων κι' αὐτὴν τὴν ὥρα πού παίζεται ἡ ζωὴ κι' ἡ εὐτυχία μας, ὅπως ὑπῆρχε πρὶν γιὰ τὸν πατέρα μου, πού ὅλοι ἐδῶ εἶχαν τὸ θράσος νὰ τὸν θάλουν νὰ ζητήσῃ συγγνώμη! Τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἀνατροφή, π' ὅλο καυχίόσαστε γιὰ δαύτην; Τὸ πιὸ ἀρνητικὸ πρᾶγμα πού φαμπρικάρισε ὁ ἄνθρωπος. Μὰς λέει ὅλα τὰ «δέν», τί δὲν πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς, τί πρέπει ὅμως κάθε φορὰ νὰ κάνῃ ἕνας ἄνθρωπος, θὰ τοῦ τὸ πῆ μονάχα ἡ καρδιά του. Αὐτὴ φώτισε τὸν πατέρα μου νὰ κάνῃ αὐτὰ πού ἔκανε κι' αὐτὴ θὰ σοῦ ψιθύριζε τὰ λόγια πούπρεπε νὰ πῆς τούτῃ τὴν ὥρα, ἂν ἦσουν ἄλλη, ἂν δὲν ἦσουν μιὰ κούκλα μὲ ἀνατροφή.

— Δὲν ξέρω ἂν ἤμουν αὐτὸ πού λές, ἀποκρίθηκε ἡ Ριρὴ. Μὰ τώρα πειὰ δὲν εἶμαι. Μοῦ φύσηξε πνοὴ ζωῆς ἢ πρᾶξι σου ἢ εὐγενικὴ, ἢ πονεμένη σιωπὴ σου. Ρώτησα καὶ τὸν πατέρα σου. Σήμερα μιλήσαμε μαζὺ καὶ ξέρει.

— Ναι, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, μιλήσαμε, ἐπιθεθαίωσε ὁ Προκόπης.

— Τότε... τότε πὼς δεχόσουν τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν στὴν κάμαρά σου; φώναξε ὁ Γιάννης.

— Μὲ κρατοῦσε στὰ νύχια του, ἀποκρίθηκε μὲ λυπημένη φωνὴ ἡ Ριρὴ. Μὲ κρατοῦσε μὲ τὴ φοβέρα... Ἡθελα ὡστόσο νὰ ξεφύγω. Ναι, νὰ ξεφύγω κι' ἄς ἄφηνα τίς σάρκες μου σ' αὐτὰ τὰ νύχια.

Ἐνας λυγμὸς τὴν ἔκοψε, μὰ ἀμέσως κατόπιν συνέχισε:

— Ἐκλαιγα νύχτες καὶ νύχτες... Μίσησα τὸν ἐαυτό μου. Μίσησα τὰ περασμένα. Καὶ τώρα... τώρα, πιστέψέ με, σ' ἀγαπῶ. Δὲν σοῦ τὸ λέω αὐτὸ γιὰ ν' ἀλλάξῃς γνώμη. Ὅ,τι καὶ ν' ἀποφασίσῃς θᾶμαι πλάι σου. Ἐρωμένη σου, φίλη σου, σκλάβο σου. Εἶρε σὺ ἕναν τρόπο νὰ ξεπλύνω τὴν ντροπὴ μου καὶ πρόσταξέ με.

— Δὲν ἔχω νὰ προστάξω τίποτα, ἀπάντησε μὲ συντριβὴ ὁ Γιάννης. Γιατί τώρα πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Ναι, ἀπολύτως τίποτε...

Ἄναστéναξε κι' ἐξακολούθησε:

(Ἀκολουθεῖ)

